

[Ἀπὸ τὰς πλέον συμπαθεῖς καὶ εὐπολήτους φυσιογνωμίας τῶν ἐν Σμύρῃ ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν κύκλων, ὁ νέος ἡμῶν συνεργάτης κ. Στέλιος Π. Σεφεριάδης. Ἐσπούδασε τὴν νομικὴν καὶ ἐτελειοποιήθη ἐν Αἰξ καὶ Παρισίοις, ἀριστεύων πάντοτε καὶ ἀπηλλαγμένος διδάκτρων συνεπείᾳ διαγωνισμῶν, καθ' οὓς ἔλαβε τῷ 1892 δευτέρον βραβεῖον εἰς τὸ Ρωμ. Δίκαιον καὶ τῷ 1894 δευτέρον εἰς τὸ Ἀστικὸν καὶ πρῶτον εἰς τὸ Ἔμπορ. Δίκαιον. Ἡ κατὰ τὸ 1897 ὑποβληθεῖσα ἐν Παρισίοις ἐναίσιμος διατριβὴ τοῦ « Étude critique sur la theorie de la Cause » ἐκρίθη ὡς ἡ κρατίστη τοῦ ἔτους ἐκείνου ἀξιώθεισα τοῦ πρῶτου ἐπαίνου. Νομομαθέστατος, κάτοχος εὐρείας μορφώσεως, ἐγκυκλοπαιδικώτατος, διατελεῖ συνεργάτης διὰ φόρων ἐν Γαλλίᾳ νομικῶν περιοδικῶν. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τοῦ καταγίνεται καὶ εἰς φιλόλογικὰς μελέτας. Ἐγγραφε πολλὰ τρυφερὰ ποιημάτια ἀπλήτως ἀναγνωσθέντα. Μία συλλογὴ τοῦ ἐσχάτως ἐβραβεύθη εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ προκηρυχθέντα ὑπὸ τοῦ Πανιωνίου Συλλόγου ποιητικῶν διαγωνισμῶν, τῆς ἑλλανοδικῆς ἐπιτροπῆς καταρτισθείσης ὑπὸ τῶν κ. κ. Ν. Γ. Πολίτου, Σ. Σακελλαροπούλου καὶ Ἀριστομ. Προβελεγγίου. Μετέφρασεν εἰς δεκαπεντασυλλάβους τὸν « Οἰδίποδα Τύραννον » τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ μετάφρασις αὐτὴ θεωρεῖται ὡς μία τῶν πιστοτέρων καὶ ποιητικωτέρων τοῦ κλασικοῦ ἀριστουργήματος. Εὐγενῆς τοὺς τρόπους, γλυκὺς τὸ ἦθος, δρῶν ἐπ' ἀγαθῷ εἰς τὰ κοινοτικά τῆς ἑλληνικωτάτης Σμύρνης, ἀπολαύων ἀμερίστου ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως, ὁ κ. Σεφεριάδης ἀποτελεῖ ἐν τῶν ἀληθῶς ζηλευτῶν σεμνωμάτων τῆς].

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

ΑΓΑΛΙΑ ἀγάλια ἀκούονταν ἔτι σιγαλιὰ ἀπὸ πέρα
 Κάπου γιδιοῦ κονδούνισμα, κάπου βοσκοῦ φλογέρα,
 Κι ἀργοπερνοῦσαν οἱ ἴσχοι μας ζευγαρωτοὶ καὶ μόνοι
 Ἐπὶ σιράτα ποῦ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς τὴν ἀσημώνει.

Ὅμως βαρεῖα πλακώσανε τὰ σύννεφα, καὶ τώρα
 Φλογέρα, φῶς, κουνδούνισμα, τὰ πῆρε ἡ μαύρη μπόρα,
 Κ' οἱ δυό μας ἴσκιο μοναχοὶ διαβαίνουνε· σταμάτα,
 Κ' ἔχει ἓνα λάκκο ὀρθάνοιχτο 'στὴ λασπωμένη σιρόατα.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΛΑΜΜΑ ΠΑΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

I

ΔΕΝ εἶχε πέσει ἀκόμα 'στὴ γῆ τὸ πρωτοβρόχι,
 παράτησε ἡ γιαγιά μου γυαλάκια κι' ἀργαλειό,
 μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χεράκι, κ' ἐκεῖ κατὰ τὴ κώχη
 τοῦ δρόμου μας, μὲ πῆγε σὲ σπιτικὸ σχολεῖο.

Τρεῖς ὀρφανὲς κοπέλλες ἐκάναν τὴ δασκάλα,
 —στὰ μαῦρα βουτημένες, κ' ἦ τρεῖς τῶν εὐμορφιές,—
 μὲ βάλανε νὰ παίξω μὲ τὰ παιδάκια τ' ἄλλα,
 κι' ἀπὲ 'ς ἓνα βιβλίο μοῦ δεῖξαν ζουγραφιές.

Μὰ ἡ τρεῖς δασκάλισσές μου δὲν μ' ἀγαποῦσαν ἴδια,
 κ' ἐγὼ δὲν εἶχα μάτια παρὰ γιὰ τὴ μικρὴ,
 καὶ παραιτώντας τ' ἄλλα παιδάκια 'στὰ παιχνίδια
 αἰώνια 'ς τὴ μικροῦλα βροισκόμουν ἀντικρῦ.

Θαροῦσα πῶς τὴν πλάσι μοῦ ἄκριζαν ἀκέρηρα,
 σὰν μοῦδειχνε μονάχη τ' ἀλφάβητο σκυφτῆ·
 καὶ τὰ μικρὰ τῆς χέρια, τὰ δόλομικρὰ μου χέρια
 τ' ἀγγίζαν, 'στῆς φυλλάδας ἀπάνω τὸ χαρτί.

Σὰν μ' ἐπαινε το κλάμμα, σὰν σποῦσε τὸ κονδύλι,
 μὲ φώναζε κοντά τῆς μ' ὀλόγλυκη λαλιά,
 μοῦ σφούγγιζε τὰ μάτια μὲ κεντητὸ μανδύλι
 ποῦ μύριζε ἀπὸ 'κείνη τὴν ἴδια μιὰ σταλιά.

Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ἔρωσ γιὰ τὴν καλὴ παρθένα,
 μ' ἀπὸ παιδί ἢ σκιά τῆς ὡς τώρα μ' ἀκλουθεῖ...
 σὰν γένηκα μεγάλος καὶ πῆγα γιὰ τὰ ξένα,
 εἶχαν κ' ἡ τρεῖς δασκάλες ἀποκατασταθῆ.

Μὲ κάποιον π' ἐρωτεύθη τὴν θλιβερὴ τῆς νειότη,
 ποῦ σὲ ματοκλαδάκια ἄρεμόνταν μακρονά,
 ἀπὸ τὲς τρεῖς πανδρεύθηκ' ἡ πλειὸ μεγάλη, ἡ πρώτη.
 Ἡ δεῦτερη, ἔχει γίνει θαρρῶ καλογορηά.

Ἡ τρίτη, ἡ χαϊδεμένη, πῆρε τὸν κάτω δρόμο. . . .
 —τὴν καθεμιά μου ἀγάπη, ποιά μοῖρα θὰ φθονῇ;—
 κι' ὄνειρου ἀγνοῦ συντριμμί, μὲ τὸν σταυρὸ 'στὸν ὄμο
 τῆς ἀτιμίας, πῆγε σὲ χώρα μακρυνή.

II

Γιὰ πές μου, ποῦ κυλιέσαι, ποῦ σέρνεσαι, νὰ ξέρω,
 κοντά σου νὰ πετιάξω μ' ὀρθάνοιχτη ἀγκαλιά,
 τὰ παιδικά μου χάρδια καὶ πάλι νὰ σοῦ φέρω,
 'στὰ γονατά σου πάλι νὰ γύρω μιὰ σταλιά.

Καὶ πάλι νὰ σοῦ φέρω τὴν πρώτη παρθενιά σου,
 τὴ γύμνια νὰ ξεχάσω ποῦ σέρνεις ντροπιασθή,
 ν' ἀνοίξης σὰν καὶ πρῶτα παρθένα τὴν καρδιά σου,
 τὸν πόνο μου νὰ χύσω σὰν πρῶτα μέσ' 'ς αὐτή.

Σὰν πρῶτα νὰ σφουγγίσῃς τὰ μάτια τὰ κλαμένα,
 νὰ ξαναθυμηθοῦμε τὰ χρόνια τὰ παλῆα. . .
 κι' ἀπ' ὕστερα. . . σὰν θέλῃς, μὲ χεῖλη ξαγνισμένα,
 'στὸ μέτωπό μου σκύβεις καὶ βάζεις δυὸ φιλιὰ.

Σμύρνη, Δεκέμβριος 1901

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἄϊνε]

ΞΕΣΠΟΥΝΕ τ' ἀφρισμένα κύματα
 στὸ ἔρμο τ' ἀκρογιάλι—
 Φεύγουν σὲ μέρη μακρυνὰ κι' ἀγνώριστα
 καὶ ξαναστρέφουν πάλι.

Χάνονται μέσ' 'ς τὰ βάθη τ' ἄφθαστα
 καὶ πάλι ξαναβγαίνουν—
 Παίξουν, στενάζουν, τραγουδοῦν μερόνυχτα. . .
 Ἄχ! τί καταλαβαίνουν;

Μερσίνα,

ἌΓΓ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ